

3) Oferir més possibilitats. Es necessari que se disenyi un pla d'infraestructura a nivell autonòmic i local: millor distribució de conservatoris, gimnàstics, escoles d'art, etc.

4) Atendre més a les persones que dirigeixen i imparteixen aquest tipus d'activitats.

Gaspar Nicolau

L'INCERTESA JURIDICA A L'ACTUAL ENSENYAMENT PRIVAT

Se m'ha demanat un breu comentari sobre els punts, que en la meua opinió motiven més conflictivitat laboral en el sector de l'ensenyament privat, però abans d'exposar alguns punts concrets, he de referir-me a unes consideracions generals que, crec que conformen en gran mesura els conflictes que es produeixen, s'han produït i continuaran produïnt-se en aquesta parcel·la del sector de l'Ensenyament, com és el de l'ensenyament privat; amb això vull referir-me al fet real de què es faci un mateix treball amb unes condicions substancialment diferents. Aquest fet que provoca entre d'altres efectes, distintes remuneracions i horaris de treball, genera una conflictivitat permanent, malgrat que sigui larvada, demostració d'aquesta situació va aflorir el curs passat quan es va plantejar el tema de l'homologació.

Però no solament la diferència, des del punt de vista laboral, entre Ensenyament estatal i no estatal és generadora de conflictes, sinó que dintre del mateix ensenyament no estatal, es produeix una greu diferència, a saber: l'existència de dos convenis col·lectius distints, segons es tracti d'empreses (a les que es denomina

"centres") amb o sense cap nivell concertat.. A les empreses sense cap nivell concertat se'ls aplica el Conveni Col·lectiu de data de 6 d'abril de 1988 (BOE del 19) i a les empreses amb algun nivell concertat, se'ls aplica el conveni col·lectiu d'ensenyament no estatal de data del 3 de juny de 1988 (BOE del 15). He comentat més d'una vegada i mantenc la mateixa opinió que l'existència de dos convenis distints a l'àmbit de l'ensenyament no estatal, fou i continua sent un èxit de la "patronal", les conseqüències pràctiques de les quals es venen patint per als treballadors del sector.

Dit això cal mencionar, com darrera consideració de caràcter general, la DISTORCIO que es produeix a l'àmbit laboral en les Empreses amb Concerts Educatius (repetesc que són consideracions referides única i exclusivament al camp laboral, i no està dins el meu ànim extreure-ne de caràcter polític sobre el model d'ensenyament ni de la seva aplicació pràctica). L'esmentada "distorció" fa referència a la situació que s'ha creat entre els treballadors del sector, que no saben ben bé qui és el seu empresari; tal confusió és utilitzada pels empresaris del sector a l'hora de respondre a les reclamacions laborals que se'ls plantejen pels seus treballadors.

A continuació em referiré a dos dels problemes més greus que venen presentant i relatius a les remuneracions d'alguns conceptes que, formant part de les remuneracions, com és el plus d'insularitat tenen unes característiques específiques).

L'horari de l'ensenyament estatal és per al personal docent, a EGB de 30 hores setmanals, 5 hores diàries amb alumnes i 1 de permanència; i per a BUP i FP de 18 a 21 hores amb alumnes i unes 7 de permanència en el centre.

L'horari del personal docent a l'Ensenyament no estatal amb algun nivell concertat ve assenyalat a l'article 21 del conveni: 27 hores lectives i 5 de complementàries.

El que passa és que les directrius del Ministeri d'Educació i Ciència respecte a l'horari dels alumnes fan re-

ferència a un nombre inferior d'hores tant a EGB, com a BUP, plantejant-se a la pràctica, dins els centres no estatals amb algun nivell concertat, els problemes relatius a les hores que sobrepassen els límits establerts pel MEC, arribant inclús per part de les empreses el plantejar la reducció de la remuneració pactada en conveni col·lectiu.

D'altra banda en els Centres sense cap nivell concertat s'estableix a l'article 20 que la jornada per al personal docent serà de 27 hores lectives i (alerta!) que el centre (l'empresa) disposarà de 237 hores complementàries a l'any, que seran distribuïdes pel titular en atenció a les seves necessitats; i a més a més per si no bastàs si posa un afegit, innecessari, des del punt de vista legal, de què la jornada diària no podrà excedir de 8 hores. Aquesta disposició, referida a les hores complementàries, consider que hauria de desaparèixer del pròxim conveni col·lectiu, ja que provoca una falta de total seguretat jurídica —quant al tema de l'horari— en el treballador.

Independentment de les Resolucions judicials que es dicten sobre el tema de les remuneracions, en relació a l'horari, hi ha un aspecte clau que ha de tenir-se en compte en la propera negociació del conveni, i és l'establiment del mateix horari que s'establesqui pel Ministeri, i en tot cas, si l'horari establert pel Ministeri és el que realitzen els docents, aquests han de rebre la remuneració total acordada en conveni.

La referència a la necessitat de modificar —al menys els punts abans esmentats— els vigents convenis col·lectius, és imprescindible, ja que no podem oblidar que les relacions laborals hi són conformades; però això és una tasca eminentment sindical, per la qual cosa els sindicats són els que tenen la última paraula.

Catalina Moragues Vidal
Advocat laboralista